

Γαζή, τοῦ Riemer καὶ τοῦ Ἀθ. Σακελ-
λαρίου δὲν εὗρον ταύτην τὴν λέξιν, τὴν τό-
σον κατατετριμμένην παρ' ἡμῶν παίδων
ὄντων. Δὲν τὴν ἔχει δέ, ὡς εἶδα ὕστερον,
οὔτε ὁ θησαυρὸς τοῦ Ἐρ. Στεφάνου. Πότε
δ' ἐγεννήθη ἡ εὐλογημένη; Ἐγὼ ἐν ἔτει
1883 ἐκδίδων τὴν Συναγωγὴν μου τῶν ἀθη-
σαυρίστων κτλ. δὲν ἐπρόσεξα εἰς αὐτήν.
Ἴσως καὶ νὰ τὴν ἤυρα τότε παρά τινι τῶν
πρὸ τῆς ἀλώσεως Κωνσταντινουπόλεως συγ-
γραφέων· ἀλλὰ τὴν ἀψήφησα, ὡς γνωστὴν.
Ἐπιλέγω δὲ νῦν τὰδε ὁ καθηγητὴς Κ. Σ.
Κόντος ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. 6'. (ἔτ. 90)
σελ. 488, ἀποκαλεῖ μοιχρόν τὸ ἐπίθετον
τοῦτο, προσθέτων· «ἀλλὰ κατέστη οὕτω
σύνθηες τοῖς νέοις γραμματικοῖς, ὥστε οὐ-
δαμῶς ἐγὼ ἀξίω νὰ ἐπιτιμήσῃ τις τῷ Ἴω.
Πανταζίδῃ, ποιησαμένῳ αὐτοῦ χρῆσιν.»
Δι' ὅπερ, ὡς φαίνεται, καὶ αὐτὸς ἐποιήσατο
αὐτοῦ χρῆσιν καὶ ἀλλοῦ ἴσως, καὶ ἐν τῇ
Ἀθηνᾶ (ἔτ. 91) τόμ. γ'. σελ. 529 οὖ-
τως· «Ἵπ' ἄλλων μὲν οὐσιαστικῶν νομί-
ζεται τὸ ὄνομα σὺ μ β ο λ ο ς, ὑπ' ἄλλων δ'
ἐπίθετον.» Ἄγνοῦ δ' ἐγὼ, ἂν τόσον συγ-
καταβατικὸς εἶναι ὁ ἀνήρ καὶ διὰ τὰς λέ-
ξεις ἐξουσιαστικῶς, οὐσιαστικῶς, οὐ-
σιαστικοποιεῖ, οὐσιαστικοποιήσῃ, οὐσιαστι-
κοποιήτος, οὐσιαστικοποιῶς, οὐσιαστικότης,
οὐσιαστικῶς τὰς ἐν τῇ Συναγωγῇ ταύτῃ
περιελημμένας.

οὐσιαστικότης, ἡ. Ἄκρ. 27 Ἰουν. 94.
οὐσιαστικῶς, ἐπίρ. Ἀδ. Κορ. 05 — «λαμ-
βανομένη λέξις οὐσιαστικῶς» = Γαλ. sub-
stantivement. Ν. Κοντ. λ. 89. Ἀγ.
Βλ. λ. 97. — Ἐν γενικωτέρᾳ σημασίᾳ ἀν-
τιθέτως τῷ τυπικῶς. Ἐστ. ἐφ. 23 Ἰαν.
95. — Ἀγ. Βλ. λ. 97. = Γαλ. substantiel-
lement.

οὐσιογενετικώτερος, 3. (τυρός.) Ἄκρ.
19 Νο. 89.

οὐσιολόγοι, οἱ. (φιλοσοφικ.) Δ. Ἀ.
Χαντ.

οὐσιοφαγιδὸν δίκαιον τύπων, » τό.
Ἄκρ. 9 Δεκ. 94.

οὐτακίζω -ομαι. «οὐτακίζεται τὸ ἀτό-
πιον ο (ω) τὴν σήμερον ἐν τισι χώραις
Ἑλληνικαῖς.» Χειρόγραφον τῶν εἰς τὸ δια-
γώνισμα τοῦ ἐν Ἀθῆναις Συλλόγου «Κο-
ραψῆ» σταλέντων τῷ 1894. — Ἡ λέξις
ἐπλάσθη κατὰ τὸν ἴω τ α κισμὸν καὶ τὸν
ἐτακισμὸν. Ἄλλ' ἐκεῖ ἦτο τὸ τ α φύσει οὖ-
τως εἶπεν· ἐδῶ δὲ ὄχι· ὥστε θά ἦσαν προ-
τιμότερα νεολογία τὸ βῆμα οὕτω καὶ ὁ
οὐσμός ἀντὶ τοῦ ἐξῆς.

οὐτακισμός, ὁ.

Οὐτιδανόσουλός, ὁ. δὲν. κύρ. σκωπτικόν.
Ἄκρ. 10 Φεβρ. 94.

οὐτιδανουργία, ἡ. Ἀδ. Κορ. 05.
οὐτιδανότης, ἡ. Ἀδ. Κορ. — Λεξ. νο-
μοτεχν. 40. — Ἀγ. Βλ. λ. 71. — Σπ.
Μαυρογέν. 85. — Ν. Κοντ. λ. 89.

οὐτιδανούσθαι. Μ. Περδ.
= **αὐτοπία**, ἡ τοῦ Ἀγγλοῦ Θωμᾶ Μόρου
τῷ 1516 δημοσιευθεῖσα συγγραφή de optimo
reipublicae statu deque nova insula Uto-
pia. — Οὕτω μὲν πολλοὶ τῶν ἡμετέρων
ἔγραψαν τὸ ὄνομα ἀπαρράλλκτως ὡς ὁ
Ἴγν. Μοσχ. 74. — Ἐγκυκλ. λ. — Ἐμ. Σ.
Λυκ. 94. — Ἀγ. Βλ. λ. 97. (οἱ δὲ Γάλ-
λοι u t o p i e) ἄλλοι δὲ ὡς ὁ Ἴω. Σούτσος
Ἀ τ ο π ί α ν, ἔνεκα τῶν πολλῶν ἐν τῇ συγ-
γραφῇ πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν φαντασιο-
λογημάτων, ὁ δὲ Ἀδ. Κορ. ξηρὰ ξηρὰ ἐν
Ἵγλῃ Γαλλογρ. λεξικίου ἔγραψεν· «Utopie.
Οὕτως ἀνόμασαν οἱ νεώτεροι τὴν φαντα-
στικὴν εὐτοπίαν».

οὐτοπιανός, 3. (δνεῖρος.) Περ. Γρηγορ 79.
οὐτοπιικός, 3. (τόπος ἢ Ἑλλάς. (1)
Ἄκρ. 7 Μαρτ. 89.

οὐτοπισμός, ὁ. Κ. Α. Λυκόρτ. 92.
= **οὐτοπιστής**, ὁ. Ἐστ. 7 Μαρτ. 93. —
Ν. Ἐξαρχ. ἐν Ἄκρ. 22 Μαρτ. 94. — Ἄπ.
Γ. Ἀλεξάνδρ. ἐν Ἄκρ. 13 Μαρτ. 98.

ὀφειδομανάδες, αἱ. Σπ. Μηλ.
ὀφρογόνος, ὁ. Ἄκρ. 29 Ἰουλ. 93.

ὀφροδομάστρια, ἡ. «Ἐφ.» 18 Σεπτ. 90.
ὀφροπαγίς, ἡ. Ἐστ. 30 Ἰουλ. 89.

ὀφθαλμαλγία, ἡ. Ἴω. Πύρλ.
ὀφθαλμαπάτη, ἡ. Ἄρ. Προβελ. 87.

— Γ. Κ. Στρατήγ. 87. — Ἄκρ. 9 Μαρτ.
89 ἐν ἐπιφυλ. — Παλιγ. 16 Νο. 94, ἐν
ἐπιφυλ.

ὀφθαλμικιστικός, 3. (ἐπίδειξις.) Μ.
Ἀργυρόπ. 87.

ὀφθαλμαθέντες. (μτχ. (1) Γορύλ. ἐν
Ἄκρ. 30 Μαρτ. 94.

ὀφθαλματρεία, ἡ. Ἴω. Παδοβ. 67. —
Πρβλ. ὀφθαλματρία.

ὀφθαλματρεῖον, τό. Ἴ. Ν. Λεβ. ἐν
Μνημοσύνη 53. — Ν. Κοντοπ. λ. 89. — Ἀγ.
Βλ. λ. 97. — Πρβλ. ὀφθαλμοιατρεῖον.

ὀφθαλματρία, ἡ. Ν. Κοντ. λ. 89.
= **ὀφθαλματρικός**, 3. (κλινική.) Ἀ.

Ἀναγν. 80. — Βασ. διάτ. Νο. 97. ὀφθαλ-
ματρική; ἡ. Πανελλήν. σύντρ. 91. — Ἀγ.
Βλ. λ. 97.

ὀφθαλματρός, ὁ. Ἐστ. — Ν. Κοντ.
λ. 89 — Ἀγ. Βλ. λ. 97.

